ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಸದ್ದು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅನೀಶ್ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ವರುಣ್‌ನ ಕೈಗಳು ಶೂನ್ಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಅವಳು ಕೇಳಿದಳು:

'ಒಂದು ಕಿಟ್ಟು ಕೂಡ ಸಿಗಲಿಲ್ವಾ?

ವರುಣ್ ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ. ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಭೀತಿ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ತಂಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಆತ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ನಡೆದ. ಶೂಸನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದೇ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ದಣಿದು ಮೈಚೆಲ್ಲಿದ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅನೀಶ್ ಶೂಸನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ತೆಗೆದಳು.

ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಸಹಜಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ವರುಣ್ ಕೇಳಿದ – 'ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ...?'

'ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ಟಡಿ ರೂಮಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿವೆ...'

ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ವರುಣ್ ಮಾತಿಗಿಳಿದ.

'ಅನೀಶ್, ಇಡೀ ನಗರವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿದೆ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಬೂತ್ ಕೂಡ ಓಪನ್ ಇಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಜನ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು ಬೂತುಗಳನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.'

ಅಸಲಿಗೆ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿ ಜನ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ, ಬೂತಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ವಾತಾವರಣದ ಮಲಿನ ವಾಯು ಸೇವಿಸಿದುದರಿಂದ, ಜನ ಆಸ್ತಮಾ ರೋಗಿಗಳಂತೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿದು ಹಾಕಿದ ಮೀನುಗಳಂತೆ... ಅಬ್ಬಾ...

ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ವರುಣ್ ಮಾತಿಗಿಳಿದ.

'ಅನೀಶ್, ಹೆದರ್ಕೋಬೇಡ. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಜನ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಸಿಗದೆ ಜನ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ಲಾಟಿನ ಕೆಳಗೂ ಎರಡು ಮೃತದೇಹಗಳು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿವೆ.'

ಅನೀಶ್‌ಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಭಯದಿಂದ ವಿಹ್ವಲಗೊಂಡವು.

'ಇದು ಕೃತಕ ಕ್ಷಾಮ ಅನೀಶ್. ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಕಿಟ್ ಸಿಕ್ತಾ ಇದೇಂತ ಜನ ಆಡ್ಕೊಳ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ಷಾಮದ ಸುದ್ದಿ ಚಾನಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ತಕ್ಷಣ ಕಾಸಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಕಿಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಸ್ಟಾಕ್ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಲೆಯೇರಿಸಲು ಕಂಪನಿಗಳೇ ಕೃತಕ ಬರ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರಲೂಬಹುದು. ಕಳೆದ ವಾರವಷ್ಟೇ ಸರಕಾರ ಕಿಟ್ಟಿನ ಮೇಲಿನ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಶುರು ಈ ದುರಂತಗಳು. ನಿನ್ನೆಯೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಳು ಸಾವಿರ ಜನ ತೀರ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.'

ಅನೀಶ್ ದುಃಖಿತಳಾದಳು.

'ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯರು ಹೀಗೆ ತೀರ್ಕೊಂಡ್ರೆ... ಸರಕಾರ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಉತ್ತರ ಹೇಳಬೇಕಾಗತ್ತಲ್ಲ... ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಚುನಾವಣೆ ಬೇರೆ ಬರ್ತಿದೆ.'

ವರುಣ್ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನಕ್ಕ.

'ಚುನಾವಣೇನಾ? ಹೊರಹಾಕೋದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಸರಿ. ಪ್ರತಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಜನ ಸಹಿಸಲಾಗದೆ ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹೊರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದನ್ನು ಚುನಾವಣೇಂತ ಹೇಳುವುದೇ ಅಸಂಬದ್ಧ. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣವಾಯು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಸರಕಾರ ಏಕಿರಬೇಕು?'

ಅನೀಶ್ ವರುಣ್‌ಗೆ ಒತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು.

'ವರುಣ್ ನಿಜವಾಗಲೂ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯವಾಗ್ತಿದೆ...'

'ಅನೀಶ್ ನಮ್ಮ ಟೆನ್ಷನ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಅವರ ಓದಿಗೆ ಅದು ಅಡ್ಡಿಯಾಗಬಾರದು. ಚಾನಲ್‌ಗಳನ್ನೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತೆಗೆಯಲು ಬಿಡಬಾರದು.'

'ನೀವು ಎಂತಹ ಮೂರ್ಖ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ... ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಿದೆ. ಅವರ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಇದೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದೀಂತ ನಾನು ಹೇಳ್ತಿರ್ತೀನಿ.'

'ಓ... ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ... ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮಂಗೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟೆಯಾ...?'

'ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ... ಊಟ ಮುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅವರು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ, ಕರೀಬೇಡಿ.'

'ನಿದ್ರಿಸುವಾಗ ಇಬ್ಬರ ಕಿಟ್ಟಿನ ರೆಗ್ಯುಲೇಟರನ್ನು ಮಿನಿಮೈಸ್ ಮಾಡಿದ್ದೆ ತಾನೆ?'

ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂದು ಅನೀಶ್ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು.

ಶರ್ಟು ಬಿಚ್ಚುತ್ತಲೇ ವರುಣ್ ಕೇಳಿದ, 'ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಕಿಟ್ಟುಗಳು ಲಭಿಸತೊಡಗತ್ತವೆ, ಹಾಗಂತ ಜನ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬದುಕುವಷ್ಟು ಆಕ್ಸಿಜನ್ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡ್ರೇನೇ ಭಯವಾಗ್ತಿದೆ.'

'ಎರಡು ಕಿಟ್ಟುಗಳು ನನ್ನ ಮದುವೆಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದೆ. ತೀರಾ ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಿದರೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೂಂತ ಜತನದಿಂದ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ.'

ವರುಣ್‌ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅರಳಿದವು.

'ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತು. ಹಾಗೊಂದು ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅನಿಸಿತಲ್ಲ.'

'ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ದಿನಾಂತ ನಾವು ಹೀಗೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗ್ತೀವಿ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೊಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.'

'ಏನದು?'

ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಅನೀಶ್ ಕೇಳಿದಳು. ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಮಾಸ್ಕ್‌ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ವರುಣ್ ಹೇಳಿದ.

'ನಾಡಿದ್ದು ರಾತ್ರಿ ನಾನಿದನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು... ಅದೊಂದೇ ದಾರಿ ಈಗ ಉಳಿದಿರೋದು.'

ಅನೀಶ್ ಸಿಡಿದು ಬಿದ್ದಳು.

'ವರುಣ್, ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದವನು ನೀನಲ್ಲ, ನಾನು. ನಾನು ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡ್ತಿನಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆಗೆ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.'

ಸಂಜೆ ನಗರದತ್ತ ಹೋದ ವರುಣ್ ತುಂಬಾ ತಡವಾಗಿ ಖಾಲಿ ಚೀಲದೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಕಿಟ್ಟುಗಳು ಸಿಗುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಅವಳಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಊಟದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಾಗ ವರುಣ್ ಕೇಳಿದ.

'ಎಲ್ಲರದ್ದೂ ಊಟ ಆಯ್ತಾ?'

'ಹುಂ... ಹೊತ್ತು ಎಷ್ಟಾಯ್ತೂಂತ ಗೊತ್ತಾ? ಈಗ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿರೋದು.'

'ಮಕ್ಕಳು ನಿದ್ರೆ ಹೋದರಾ?'

'ಹುಂ...'

'ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ...'

'ಮಲಗಿದರು. ಅನೇಕ ಸಲ ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು, ವರುಣ್ ಬಂದನಾ ಅಂತ...'

'ನಾನು ತುಂಬಾ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ನೋಡಿದೆ ಅನೀಶ್. ಇಂದು ಒಬ್ಬರು ಸಾಯಲೇಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಉಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ... ಆದ್ದರಿಂದ...'

'ಆದ್ದರಿಂದ...?'

ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಪ್ಲೇಟಿನಲ್ಲೇ ಹಾಕಿ, ವರುಣ್ ಗಾಬರಿ ತೋರದೆ ಹೇಳಿದ.

'ವಯಸ್ಸಾದ ಇಬ್ಬರು ಇಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮ. ಒಬ್ಬರ ಮಾಸ್ಕನ್ನು ನೀನೀಗ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು.'

ಅನೀಶ್‌ಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಚೂಪಾದವು.

'ಯಾರದ್ದು?'

'ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೀನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.'

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in